

„AICI STĂM” - un protest și implicațiile lui

16 iunie 2006

Gili Cârstea

Zilele trecute, Editura ProLogos a publicat o colecție de articole scrise de autori proeminenți adventiști, îngrijorați de ceea ce ei numesc “noile tendințe” din biserică. Intitulată “Aici stăm,” colecția este declarată a fi soluția pentru cei care “vor să treacă de la statutul de rămășiță la cel de mântuiți,” așa cum spune sponsorul financiar al acestei lucrări.

Aceasta este o afirmație extrem de serioasă, de aceea am considerat că este cazul să ne aplecăm asupra ei cu un interes mai mult decât pasager. Oferă acești autori soluția pentru rezolvarea problemelor Laodiceei, ajutând-o să facă saltul spectaculos în infinit?

Nu este nicio îndoială, autorii identifică corect alunecările moderne ale bisericii de la adevărul adventist, și ne bucurăm că ei sunt lăsați să vorbească în România.

Este adevărat, neo-pentecostalismul pătrunde cu mare viteză și cu desăvârșită subtilitate în biserică, iar administrația are o răspundere serioasă în această ispravă, căci ea a sponsorizat ani de zile școlarizarea pastorilor adventiști în bisericile-pilot ale Babilonului.

Este adevărat, biserica a împrumutat fără nicio discriminare tot felul de tehnici de marketing, iar cărțile lui Rick Warren au circulat în corpul pastoral mai viguros decât cele ale sorei White. De ce să nu avem și noi biserici purpose-driven, dacă astfel atingem mulțimile înfinit mai repede cu vestea bună? De ce să nu avem pastori purpose-driven, dacă aceasta se dovedește a fi cheia succesului interdenominațional? Și de ce să nu aibă și membrii noștri o viață purpose-driven, dacă aceasta aduce spiritualitate vibrantă și descătușarea de fantomele trecutului?

Este adevărat, există o alunecare serioasă către congregaționism. Multe comunități încep să evite numele de Adventist, iar unele chiar deplasează orele de închinare tot mai mult către ziua întâia a săptămânii, sperând să atragă astfel la solia adventă pe închinătorii duminicii. Pastori adventiști declară că s-au pus serios pe studiu, iar lumina nouă descoperită a fost că sabbatul nu este neapărat sâmbăta, ci oricând dorim să avem comuniune cu Dumnezeu, pe când ziua oficială de închinare ar fi duminica – asta dacă vrem să onorăm pe Domnul Învierii.

Este adevărat, serviciile divine din unele comunități devin de-a dreptul circ de prost gust, iar membrii sunt tratați ca spectatorii la teatru, cărora trebuie să li se ofere rația de emoționalism și sentimentalism fără de care spectacolul este ratat, iar sălile se golesc la proxima reprezentație. Astfel, pastorul devine un actor, el are un rol de jucat iar solia trebuie neapărat să se potrivească “nevoilor” sălii, altfel rămâne fără ecou.

Acestea și multe altele sunt probleme cu care biserica se confruntă în aceste zile, iar autorii cărții “Aici stăm” le abordează cu modestie, curaj și responsabilitate. Iar noi toți ar trebui să le mulțumim pentru franchețea și riscul pe care și l-au asumat vorbind deschis despre lucruri care, de obicei, se dezbate în ilegalitate, și pe care cei mai mulți membri le socotesc folclor, tratându-le cu o sfântă indiferență.

Acestea fiind spuse, nu pot să nu remarc o subtilă și nepotrivită aroganță în pretențiile din spatele titlului “Aici stăm.” Autorii vor să ne spună că acestea sunt problemele grave care afectează biserica, iar dacă am decide să le abandonăm, Domnul ar zâmbi din nou asupra noastră, iar biserica ar fi pregătită să-și îndeplinească misiunea slăvită – întreita solie îngerească dusă până la marginile pământului.

Permiteți-mi să explic de ce cred eu că acestea sunt speranțe deșarte și goană după vânt.

Invențiile moderne pe care le contestă autorii au pătruns în biserică și au început să afecteze adventismul relativ recent, în ultimele trei-patru decenii. În anii 50-60 nu știa nimeni despre toate acestea. Prin urmare, atunci aveam ceea ce am avea acum, dacă biserica s-ar conforma cerințelor acestor autori. Era atunci biserica pregătită să-și îndeplinească misiunea? Dacă da, de ce am ajuns până aici fără să o îndeplinim?

Haideți cu încă 50 de ani înapoi. În 1900 aveam credința pionierilor în toată puritatea ei. Fără celebration, fără purpose-driven, fără politici parlamentare dubioase, fără rock sau teatru la amvon. În plus, serva Domnului era acolo, gata să corecteze cu mare autoritate deviații oricât de fine. Și-a îndeplinit biserica de atunci misiunea? Din contră, a suferit cel mai răsunător eșec, fiind aproape de anihilare completă, cu marile instituții spulberate prin foc și cu elita academică bine așezată la cârma apostaziei alfa.

Ne întoarcem cu încă 20 de ani în timp. În 1880 biserica avea toată zestrea doctrinală pusă la punct, exact aceasta pe care și-o doresc acum autorii noștri, exact aceasta care se practică acum în România. Pe această platformă corectă Dumnezeu a dorit în 1888 să așeze piatra unghiulară, ceea ce ar fi declanșat marea strigare și ploaia târzie. Dar biserica s-a împotrivit cu toată puterea, iar binecuvântarea a fost retrasă.

“Îmi vreau biserica înapoi,” este titlul unui articol din carte, scris de fratele Brooks.

Care biserică, am întreba noi, cea din 1880, cea din 1900, cea din 1950? Doctrina acelor timpuri a fost ceea ce visăm noi astăzi, “credița pionierilor.” Vrem credința pionierilor? Credeți că dacă am avea-o ne-am dovedi mai credincioși, mai bravi, mai eficienți ca ei și am încheia lucrarea? Putem verifica simplu.

În România, biserica a păstrat forma de cult și bagajul doctrinar aproape neîntinat față de cel al pionierilor. Cu foarte mici excepții, la noi se practică adventismul de acum 100 de ani. Serviciile divine sunt păstrate aproape identic, ele fiind un timp de studiu și predicare, cu slabe încercări de inovație cu totul nevinovate. Spiritul Profeției este la mare cinste, iar corpul pastoral a avut un rol determinant în această direcție – mulțumim Domnului și lor. Muzica este la locul ei în general, cu mici excese rapid sugrumate. Cele 2300 de seri și dimineți sunt de neatacat, iar judecata de cercetare este recunoscută și acceptată, fără să provoace membrilor coșmaruri noaptea, așa cum se vaită anumiți teologi din occident. Liberalismul lui Desmond Ford n-a reușit să pătrundă în teologia bisericii. Nu avem tensiuni sfâșietoare în jurul naturii umane a lui Hristos, și susținem în forță că evanghelia este și îndreptățire, și sfințire. Hirotoniri de femei nu avem, și nici biserici purpose-driven. A existat o oarecare inițiativă în plantarea de biserici, dar nu s-a prins nimic - ori sămânța a fost proastă, ori clima nepotrivită. Noi chiar “Aici stăm” de peste 100 de ani, și nu ne-am întinat cu modernismele internaționale. Este biserica din România mai spirituală sau mai pregătită să prezinte lumii întreita solie îngerească?

Nici vorbă.

Biserica este paralizată în formalism și ritualism. Nutrim halucinante viziuni despre caracterul lui Dumnezeu - cel despre care susținem că trebuie să fie “reprodus desăvârșit” în noi - iar despre solia îngerului al treilea nici nu vrem să auzim. Subiectele de predică s-au epuizat demult, și repetăm temele clasice cu expresii moderne, ceea ce ne dă senzația că “noi nu dormim ca ceilalți.” Singurele momente în care se simte o oarecare vibrație în comunități sunt alegerile, dar și ele tind să cadă în desuetudine, căci membrii au început să înțeleagă că indiferent cine ar fi ales, nimic nu se schimbă. Deși organizăm campanii de evanghelizare cu toată pompa cuvenită, rezultatele sunt microscopice, acolo unde mai sunt. În schimb, vanitatea este la cote înalte, și a ajuns să fie confundată cu evlavie. Plimbăm prin comunități persoane care înainte de botez au fost VIP-uri în societate, în timp ce pleușca este ignorată, disprețuită și făcută să înțeleagă că ea nu contează. O doamnă economist prin minister, un domn de la poliție, un preot ortodox pensionar, au făcut turul României ca să vadă rămășița ce putere are Dumnezeu, dar n-am văzut niciun salahor în asemenea turnee. Și spunem lumii că în Hristos diferențele s-au șters.

Dacă fratele Brooks își dorește biserica înapoi, i-o dăm noi; să vină în România și să vedem ce face cu ea. Nu este greu de spus: Va face cu ea exact ce a făcut cu biserica mondială, adică nimic. La fel și fratele Pipim cu biserica din

Ghana. Acolo nu este nici urmă de liberalism sau celebraționism, fără hirotoniri ilegale și fără rock în biserică. Dar și fără adventism, deși fratele Pipim face tot ce poate spre a remedia neajunsul.

Deși acești frați evită cu mare abilitate să facă vreo aluzie la dreapta radicală reprezentată de Hartland și Hope International, nu este greu de înțeles că ei militează pentru aceleași idealuri iluzorii. Ei cred că redeșteptarea și reforma pot fi produse de o întoarcere la temelile doctrinale ale adventismului pionierilor. Ce mărețe ar fi serviciile divine fără rock creștin... Ce pace și armonie ar exista în comunități dacă nu am avea femei pastor... Ce întemeiați ar fi frații în doctrina sănătoasă dacă nu ar exista dramatizări și video-proiectoare... Vai, ce căminuri creștine solide am avea dacă nu ar exista noile reglementări despre divorț și recăsătorire...

Dreapta radicală, ca și stânga liberală, nu au fost de niciun ajutor poporului lui Dumnezeu. Niciodată. Când a apărut în poporul Său, Domnul Hristos nu a găsit sprijin nici la farisei, nici la saducheii. Și nici chiar la cărturari, fie ei independenți sau înregimentați în circuitul politic al vremii. Toți se găseau de partea greșită a baricadei. Hristos nu a venit cu un program de fapte spre a remedia situația. Nu a făcut liste cu păcatele bisericii, și nici nu a sugerat cumva că biserica ar trebui să se întoarcă la vreo iluzorie stare de normalitate din trecut. Singurele exemple favorabile pe care le-a amintit au fost proorocii martiri, omorâți pe capete, de la A la Z (Abel la Zaharia).

Ucenicii au urmat exemplul Său. Ei nu s-au apucat să critice prin curtea templului inovațiile rabinilor eleniști, strigând ca Luther "Aici stăm!" Ei zguduiau șandramaua din temelii, tunând în agora că Sinedriul a răstignit pe Mesia, speranța națiunii, iar Israel este astfel expus anihilării fizice și prăbușirii spirituale.

Eu înțeleg corect intenția din spatele titlului cărții "Aici stăm," dar ea chiar trebuia evitată, căci este în cel mai bun caz o soluție nefericită. Martin Luther nu contesta alunecările moderne ale bisericii catolice. El nu milita pentru un catolicism pur, așa cum îl trăise biserica odată. Al său " aici stau " avea semnificații cu totul diferite. El descoperise lumină nouă, dar cu totul nouă, în bezna de 1500 de ani a creștinismului, lumină pe care era somat, sub amenințarea cu excomunicarea, să o părăsească.

Creștinismul nu cunoscuse niciodată o generație care să trăiască îndreptățirea prin credință. Da, Pavel se luptase din răputeri să lumineze conștiința iudaică cu așa ceva, dar fără succes. La Ierusalim, Iacov avea o viziune destul de confuză despre temele lui Pavel, și se simțea puternic sprijinit de tinerii teologi iudaizanți, care se alăturaseră mișcării în ultimul timp, și care erau puternic ancorați în vechiul legământ. Iar ceilalți ucenici nu îndrăzneau să umbrească autoritatea lui Iacov de dragul unui aventurier teologic precum Pavel, tocmai acum, când poporul se convertea cu miile la credința adevărată.

Mărețul german spulbera stabilimentul politic și religios al vremii printr-o singură frază: “Cel neprihănit va trăi prin credință.” El nu chema biserica înapoi la buna și plăcuta credință catolică a vremurilor de odinioară.

Asocierea protestului acestor autori cu venerabila emblemă a protestantismului nu face decât să ofere speranțe deșarte oamenilor oboșiți de rutina și ritualismul din adventism. Deja prefața cărții sugerează destul de transparent că ea va produce marea trezire și reînvierea de la fața Domnului.

Să presupunem că biserica mondială ar reveni subit la doctrina și practica ei din anii '50. Pot să ne spună stimații noștri autori – sau măcar editorii versiunii românești – cât estimează ei că onorabilul “Aici stăm” ar urma să ne țină încă pe acest pământ? Să admitem că frații Standish și Ron Spear, alături de John Grosboll și Vance Ferrel, ar fi onorați cu funcții cheie în comitetul Conferinței Generale, iar Sam Pipim și Pastor O’Ffill ar fi numiți evangheliști ai câmpului misionar mondial. S-ar produce în biserică redeșteptarea și reforma pe care le așteptăm? Da, poate ar aduce diviziunea nord-americană la nivelul bisericii din România în doi-trei ani. Și? Afară de mâneci lungi la bluzele surorilor și verighete amanetate pentru prosperitatea bisericii, ce ar mai reuși să facă?

Boala bisericii Laodicea nu este exterioară, nu are de-a face cu dieta sau lungimea fusteii. Laodicea este moartă spiritual, iar mortul nu se trezește dacă te apuci să-i ștergi fardul de pe față, rujul de pe buze, sau dacă îi scoți verigheta din deget. Poți face toate acestea, și poți obține un mort decent în locul unuia strident, dar el trebuie oricum îngropat, mai devreme sau mai târziu, căci miroase insuportabil. Chiar redactorul ediției românești recunoaște că biserica are nevoie de cineva sau ceva care “să cutremure din rădăcini status quo-ul în care ne-am încremenit.” Dar să nu facem confuzii fatale, biserica nu a fost niciodată cutremurată din rădăcini de smulgerea unor frunze bolnave, iar Domnul spune, prin serva Sa credincioasă, că soluția este alta.

Dumnezeu a trimis acestui popor o solie de har abundent, o solie despre care cea mai autorizată voce din adventism a declarat că este începutul mării strigări. Ea a spus că “este cu adevărat” solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea fără precedent a Duhului Sfânt. Soluția pentru orbirea laodiceană este solia neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, și nu un program de fapte minuțios planificat și implementat cu zel. Ea spunea fără teamă, și în ciuda opiniei fraților ei din fruntea lucrării, care nu erau de acord cu ea:

“Solia neprihănirii lui Hristos trebuie să răsune de la un capăt la altul al pământului, pregătind calea Domnului. Aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea” (GCB, 1893).

“Domnul, în marea Sa îndurare, a trimiso foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. Această solie urmărește să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o

să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată” (TM 91,92).

Care este solia poruncită de Dumnezeu? “Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos.” Laodicea are destule fapte, dar nu are ochi să-și vadă goliciunea interioară - lipsa neprihănirii lui Hristos din templul inimii.

“Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii.”

Doar ea va produce revărsarea Duhului Sfânt în măsură bogată, atunci când vom fi dispuși să o proclamăm cu voce tare.

Când vom auzi așa ceva de la autorii noștri protestatari, vom ști că lucrarea este autentică și că a sosit vremea marilor decizii. Și ne vom alătura lor oricât ar costa.
